

ønskede han derfor selv at danne sig et Skøn om den unge Dame med det tvivlsomme Rygte, og han fandt hende til sin Forbavselse ikke saa lidt menneskeligere end han efter Pynten havde forestillet sig. Da Meta søgte at overtale Jytte til at blive der til Aften, stemte han endog i med og tilbød at køre hende hjem i sin Bil, dersom hendes Vogn ikke kunde blive.

Men Jytte havde faaet Uro paa sig. Hun bad om, at der maatte blive sendt Bud til hendes Kusk.

Kort efter fulgte hele Familjen hende tilvogns. Doktoren svøbte egenhændig Køretæppet om hendes Fødder og bad hende at vogte sig for Aftenkøligheden.

PAA Hjemvejen, da de kom igennem Stationsbyen, standsede Vognen pludselig. Jytte, der havde siddet i sine egne Tanker, forstod ikke Meningen. Hun saae, at de holdt udenfor Gæstgivergaarden.

Men da opdagede hun sin Fætter. Han stod oppe paa den høje Trappe og havde raabt Kusken an. En tykhovedet Vært i Skjorteærmer fulgte ham til det næstnederste Trin med Hænderne sløvt i Bukselommerne.

»Naa Farvel, Hr. Andersen! Det er altsaa nu en klar Aftale, at De indtil videre reserverer mig Salen og